

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **V. V.**, narozeného, bytem, zastoupeného JUDr. Miloslavem Voborníkem, advokátem, se sídlem Jihlava, Židovská 31, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.3.2014, sp.zn. OOSČ 506/2013 OOSC/174/AS/4, č.j. KUJI 19274/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností ze dne 20.3.2014, č.j. KUJI 19274/2014, sp.zn. OOSČ 506/2013 OOSC/174/AS/4, bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy ze dne 18.6.2013, č.j. MMJ/OD/9404/2013-6 (dále „rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. b), ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 2., ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 4.

a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) – porušením ust. § 5 odst. 1 písm. f), § 47 odst. 2 písm. b), § 47 odst. 3 písm. b), § 47 odst. 4 písm. a) a c) v návaznosti na ust. § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy za uvedené přestupky byla žalobci uložena dle ust. § 125c odst. 4 písm. a) a odst. 5 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 12 měsíců. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení o přestupcích v částce 1.000 Kč.

Žalobce žalobou napadá všechny uvedené výroky rozhodnutí žalovaného, co do viny žalobce za přestupky a sankcí za ně uložených, včetně výroku o náhradě nákladů řízení o přestupcích.

Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení zákona o silničním provozu v návaznosti na zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami (dále jen „zákon č. 379/2005 Sb.“), dále na nedostatečném skutkovém zjištění, kdy tímto postupem žalobce byl přímo zkrácen na svých zákonných i ústavních právech ve smyslu § 65 odst. 1 s.r.s.

Pokud jde o jednotlivé žalobní body uvedl:

1)

Žalobce byl v rámci předmětných rozhodnutí uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.

Dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.

Dle ust. § 5 odst. 1 písm. f) řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecné policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Dle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odst. 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. **Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.**

V odůvodnění rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy se uvádí, že se žalobce při šetření dopravní nehody podrobil orientačním dechovým zkouškám ke zjištění o alkoholu v dechu, kterým bylo naměřeno 0,64 promile, 0,94 promile a 0,40 promile (viz záznamy o dechových zkouškách č. 2973, 2974, 2978). Žalobce tedy splnil svojí povinnost podrobit se na výzvu policisty vyšetření, a to dokonce opakovaně. Z výkladu ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. vyplývá, že jestliže je provedeno orientační vyšetření, odborné lékařské vyšetření se neprovede. Nemá-li se odborné lékařské vyšetření provést, nemůže potom dojít ani k výzvě se takovému lékařskému vyšetření podrobit, a v konečném důsledku tak ani nelze dovodit odpovědnost za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Opačný výklad by byl zcela v rozporu se základní zásadou ústavního práva, že nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.

Žalobce se tak na základě výše uvedeného nemohl dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.

2)

Žalobce byl v rámci předmětných rozhodnutí uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. 125c odst. 1 písm. i) bod 2., dle § 125c odst. 1 písm. i) bod 4 a dle § 125c odst. 1 písm. k).

Pro všechny tyto přestupky je společné, že jsou vázány na skutečnost, že se jednalo o dopravní nehodu, ohledně které je dle zákona o silničním provozu stanovena ohlašovací povinnost dopravní nehody policistovi. V daném případě byla ohlašovací povinnost vázána na ust. § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy žalobce měl ohlašovací povinnost v případě, kdy při dopravní nehodě dojde k hmotné škodě na majetku třetí osoby s výjimkou škody na vozidle, jehož řidič má účast na dopravní nehodě.

Jedním ze znaků skutkové podstaty přestupku je jeho subjektivní stránka, tj. vnitřní psychický vztah pachatele přestupku k jeho jednání a ke způsobenému následku (účinku), nebo-li zavinění. Ze strany správního orgánu musí být přestupek prokázán ohledně všech jeho znaků. V případě neprokázání, či v případě pochybností se použije zásada in dubio pro reo. Žalobce je toho názoru, že ze strany správních orgánů nebyla žádným způsobem prokázána subjektivní stránka přestupku, konkrétně vnitřní psychický vztah žalobce ke způsobené hmotné škodě na majetku třetí osoby.

V rámci zjišťování skutkového stavu bylo zjištěno, že žalobce z nezjištěných příčin vyjel v levotočivé zatáčce vpravo mimo komunikaci, kde porazil silniční patník a pravou stranou poškodil železný sloupek dopravního značení. S vozidlem poté jel silničním příkopem cca 140m.

V rámci ústního jednání žalobce na otázku, „proč opustil místo dopravní nehody a nehodu neohlásil“ vypověděl, že si nebyl vědom, že by způsobil škodu na majetku třetí osoby, a proto z místa nehody odešel a nehodu nehlásil.

Magistrát města Jihlavy v rámci odůvodnění svého rozhodnutí uzavřel, že neuznal námitku žalobce, že se domníval, že při nehodě k jiné škodě než na jeho vozidle nedošlo. Dále uzavřel, že pokud obviněný řídil vozidlo ve stavu, kdy nebyl ovlivněn alkoholickými nápoji,

musel vědět, že při sjetí z pozemní komunikace porazil silniční patník a vozidlem zachytil za kovový sloupek dopravního značení.

Žalovaný v rámci odůvodnění svého rozhodnutí uzavřel, že **skutečnost, že si žalobce nebyl vědom způsobení hmotné škody na majetku třetí osoby, ho nezbavuje odpovědnosti za výše uvedené protiprávní jednání.** Dále žalovaný uvádí, že je podle jeho názoru těžko uvěřitelné, že by žalobce nezaznamenal na začátku nehodového děje střet jeho vozidla s železným sloupkem dopravního značení a směrovým sloupkem. Dále žalovaný konstatoval, že neuvěřil tvrzení žalobce, že byl po dopravní nehodě v šoku.

Dle názoru žalobce se žalovaný v rámci svého odůvodnění zcela nedostatečně vypořádal s otázkou subjektivní stránky přestupku. Žalobce trvá na svém tvrzení, že si nebyl vědom, že by v okamžiku dopravní nehody způsobil na majetku třetí osoby jakoukoliv škodu. V tomto směru žalovaný a rovněž správní orgán I. stupně postupovali zcela v rozporu se zásadou in dubio pro reo a uznali žalobce vinným z výše uvedených přestupků pouze na základě spekulativních tvrzení.

Pokud nebyla prokázána subjektivní stránka výše specifikovaných přestupků, nemůže být žalobce ve smyslu zásady in dubio pro reo uznán vinným z těchto přestupků. Navrhoval proto, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 20.3.2014 zruší a vrátí tomuto orgánu k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl následující:

V žalobní námitce, která se dotýká výkladu příslušných ustanovení právních předpisů ve vztahu k otázce naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, žalovaný sdělil, že novelizací ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. zákonem č. 274/2008 Sb., a to s účinností od 1.1.2009, nebylo žádným způsobem zasaženo do ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, ve kterém je mj. stanovena povinnost řidiče podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Zvláštním právním předpisem v tomto případě je podle poznámky pod čarou zákon č. 379/2005 Sb. v případě, že výsledek dechové zkoušky provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňující podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, není v souladu s pracovním postupem Českého metrologického institutu č. 114-MP-C008-08 (metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu) konkrétně s čl. 6 (ve kterém je mj. uvedeno, že měření je nutné minimálně jednou opakovat po uplynutí 5 minut, přičemž mezi výsledky měření nesmí být rozdíl větší než 10%, aby bylo možno výsledek brát jako akceptovatelný), je policista oprávněn vyzvat řidiče k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření. V případě žalobce jsou mezi jednotlivými měřeními v rámci jedné dechové zkoušky rozdíly výrazně větší než 10%, a to konkrétně mezi 1. a 2. měřením 49% a mezi 2. a 3. měřením 57%. Takovýto výsledek dechové zkoušky provedené analyzátozem alkoholu v dechu není akceptovatelný ve světle výše uvedené metodiky ČMI, a proto policisté postupovali v intencích zákona, když vyzvali obviněného k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření plně v souladu s ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, přičemž obviněný měl povinnost výzvě k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření řádně vyhovět. Žalovaný při svém vyhodnocení věci vychází mj. z judikatury

Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku NSS, č.j. 6As 40/2009-125, ze dne 16.12.2009, publikovaného pod č. 2027/2010 Sb. a dále z rozsudku NSS, č.j. 5As 55/2009-82, ze dne 24.8.2010. K námitce, která se týká údajného neprokázání zavinění na straně obviněného ve věci spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 2., ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 4. a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně i žalovaný se otázkou subjektivní stránky skutku řádně zabývaly. Stojí určitě za zmínku, že žalobce v podané žalobě cituje pasáže z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného nepřesně a vytrhuje je z kontextu. Žalovaný se v tomto bodě plně odkazoval především na část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na str. 5 na třetí odstavec, ze kterého jednoznačně vyplývá, že žalobce výše uvedené přestupky spáchal minimálně ve formě nevědomé nedbalosti dle ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Žalovaný odmítá, že by své rozhodnutí založil na spekulativních tvrzeních, ale v rámci vedeného odvolacího řízení vycházel ze všech relevantních důkazů a podkladů pro vydání rozhodnutí a věcně správně vyhodnotil, že pouhé tvrzení žalobce, že si nebyl vědom způsobení hmotné škody na majetku třetí osoby, ho nezavazuje odpovědnosti za předmětné protiprávní jednání. Zbývá než také zdůraznit podstatnou okolnost daného případu, která mj. znevěrohodňuje tvrzení žalobce, když je průkazné, že žalobce úmyslně lhal Policii ČR při šetření dopravní nehody, když uváděl, že nebyl řidičem vozidla, a že mu vozidlo bylo odcizeno z areálu jeho firmy, což do jisté míry vypovídá o postoji žalobce k dané věci.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhoval, aby byla zamítnuta.

Z připojených správních spisů soud zjistil tyto skutečnosti:

Dne 30.3.2013 v 19:45 hod. došlo na sil. I/38 v km 171, 796 mezi obcemi Rancířov a Jihlava k dopravní nehodě, a to tak, že řidič V. V. jedoucím vozidlem ve směru jízdy od obce Rancířov na obec Jihlava, nezvládl řízení motorového vozidla, přejel s vozidlem vpravo na krajnici, kde porazil silniční patník a pravou částí vozidla narazil do železného sloupku DZ IS1b, IS3b IS4d, který poškodil. Dále vozidlo Škoda Fabia sjelo vpravo do silničního příkopu, kterým jelo cca 140m a potom narazilo přední částí do betonové propustě. Řidič V. z místa dopravní nehody odešel. Na místě dopravní nehody byli zjištěni svědkové J. K. a P. H. Ke zranění osob nedošlo. Na místo dopravní nehody přivolán pprap. K., který se služebním psem provedl v přílehlém okolí dopravní nehody pátrání po řidiči s negativním výsledkem. Dále bylo na místě dopravní nehody přítomno vozidlo HZS, RLP, hlídka PEO Jihlava Vavřín 521, hlídka OOP Jihlava Jíva 116, nprap. P. P. z OKT, majitel vozidla, který uvedl, že vozidlo mu bylo odcizeno, a který dne 31.3.2003 se přiznal, že dne 30.3.2013 okolo 19:30 hod. své vozidlo řídil a havaroval s ním. Věc odcizení vozidla šetří OOP Jihlava pod samostatným č.j. Nprap. Pohan po ohledání vozidla, toto předal majiteli, který si zajistil sám odtah nepojízdného vozidla. Řidič V. V. byl na místě dopravní nehody opakovaně vyzván k provedení dechové zkoušky na alkohol, čemuž se dobrovolně podrobil. První dechová zkouška u řidiče V. V. byla provedena 30.3.2013 ve 22:23 hod., s pozitivním výsledkem a naměřenou hodnotou 0,63 promile alkoholu v dechu. Druhá dechová zkouška na alkohol řidiče byla provedena téhož dne ve 22:32 hod. s pozitivním výsledkem a naměřenou hodnotou 0,94 promile alkoholu v dechu. Třetí dechová zkouška na alkohol u řidiče byla provedena ve 22:46 hod. s pozitivním výsledkem a naměřenou hodnotou 0,4 promile alkoholu v dechu. Řidič V. byl na místě

dopravní nehody opakovaně vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, žilní krve, což na místě dopravní nehody odmítl s odůvodněním, že vozidlo neřídil, tak k tomu nevidí důvod. Hmotná škoda na vozidle Škoda asi 50.000 Kč. Hmotná škoda na silničním patníku a železném sloupku dopravní značky asi 5.000 Kč. K jiné hmotné škodě nedošlo. Technická závada jako příčina dopravní nehody nebyla na místě ohledání zjištěna ani uplatněna.

Krajský soud uvádí, že z připojených správních spisů, jejichž součástí je i spis Policie ČR bylo zjištěno, že k dopravní nehodě došlo 30.3.2013 v 19:45 hod., přičemž dopravní nehoda byla šetřena policií téhož dne až ve 22:00 hod., a to z toho důvodu, že bylo prokazatelné, že žalobce poté, kdy k dopravní nehodě, kterou způsobil, došlo, místo dopravní nehody opustil, sám uvedl, že z místa dopravní nehody ho odvezl řidič jiného vozidla, kterého nezná a nechal se vysadit u firmy, v provozovně Sdělil, že teprve poté, kdy byl v provozovně a vypil se svými spolupracovníky dvě 11 stupňová piva mu zavolala nejprve manželka s tím, kde jsou rezervní klíče od vozidla a teprve poté policie, že našli jeho havarované vozidlo, a zda se k místu havarovaného vozidla může dostavit. Žalobce sdělil, že nemůže řídit, protože vypil pivo.

Pokud jde o přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. d), jehož skutkovou podstatu měl žalobce naplnit porušením ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., dle tohoto zákonného ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) – fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.

Podle § 5 odst. 1 písm. f) uvedeného zákona řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu (tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb. o opatřeních k ochraně před škodlivinami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změnách souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 225/2006 Sb.) ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Dle § 16 odst. 1 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, osoba, která vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, nesmí požívat alkoholické nápoje nebo užívat jiné návykové látky při výkonu této činnosti nebo před jejím vykonáním.

Podle § 16 odst. 2 uvedeného zákona orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnost podle odst. 1 pod vlivem alkoholu a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požíváním alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené

zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.

Ze správního spisu vyplynulo, že v případě žalobce po dopravní nehodě byly ze strany policie provedeny celkem tři dechové zkoušky analyzátozem alkoholu v dechu, který splňoval podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Těmto orientačním dechovým zkouškám se žalobce dobrovolně podrobil a o tomto se nachází ve spise také důkaz, a to záznam o dechové zkoušce a výstupy z tiskárny, z níž je patrné, který den a v jakou hodinu, jaká hodnota alkoholu v dechu byla naměřena u žalobce, přičemž byly prováděny celkem tři dechové zkoušky s předepsaným časovým odstupem.

Ze spisu vyplývá, že žalobce byl poté vyzván k provedení odběru vzorku krve, což po výzvě odmítnul.

Toto nepopíral ani samotný žalobce u ústního jednání o přestupku dne 18.6.2013, kdy uvedl, že skutečně se po výzvě policisty odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření s odběrem krve se zdůvodněním, že mu bylo zima, neví, proč by na takové vyšetření šel, bylo to už asi 3 hodiny od nehody a dle žalobce to nemělo žádný význam.

V žalobě k této žalobní námitce žalobce poukazoval na to, že žádný právní předpis neporušil s odkazem na ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., neboť orientační dechové zkoušky se podrobil, toto bylo provedeno analyzátozem alkoholu v dechu, který splňuje podmínky stanovené zvláštním právním předpisem a v takovém případě se již odborné lékařské vyšetření neprovede.

V tomto směru se krajský soud se stanoviskem žalobce neztotožňuje, neboť dle názoru soudu byl vyzván k provedení odborného lékařského vyšetření spočívající v odběru krve i po provedených orientačních dechových zkouškách z toho důvodu, že v případě žalobce mezi jednotlivými měřeními v rámci jedné dechové zkoušky byly výrazně větší rozdíly než 10%, a to mezi prvním a druhým měřením ve výši 49% a mezi druhým a třetím měřením ve výši 57%, s poukazem na pracovní postup provedený Českým metrologickým institutem, který cituje ve svém písemném vyjádření žalovaný, a to zejména s ohledem na rozdíly mezi provedenými orientačními dechovými zkouškami, a také s ohledem na časový odstup od dopravní nehody (téměř 3 hodiny) a tvrzením žalobce, že v době, kdy vozidlo řídil a došlo k dopravní nehodě, žádný alkohol nepožil, a že k požití alkoholu došlo až po dopravní nehodě v sídle jeho firmy.

V tomto směru soud odkazuje na stanovisko Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku, č.j. 6As 40/2009-125, kde se situací, kterou lze jednoznačně vztáhnout i na případ žalobce, Nejvyšší správní soud zabýval:

„V nyní posuzovaném případě však skutková podstata přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, za něž byl stěžovatel poškozen, nebyla předmětem žádných legislativních změn. Ust. § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích odkazuje na § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, v jehož případě došlo pouze ke změně v okruhu osob oprávněných vyzvat účastníka silničního provozu, aby se podrobil vyšetření ke zjištění, zda

není ovlivněn návykovou látkou. Teprve § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu obsahuje v poznámce pod čarou odkaz na § 16 zákona č. 379/2005 Sb. Stěžovatel zdůrazňuje, že k relevantní legislativní změně došlo pouze u posledně uvedeného ustanovení, přičemž tato změna spočívá v tom, že pokud jsou splněny podmínky zajištění řádného důkazu pro případné správní či trestní řízení provedením orientační dechové zkoušky, lékařské vyšetření se již neprovádí. Pokud však i po provedené dechové zkoušce jsou pochybnosti o tom, zda hodnota naměřená dechovým analyzátozem odpovídá skutečnosti, nic nevylučuje, aby byla posuzovaná osoba vyzvána k provedení odborného lékařského vyšetření. To znamená, že povinnost řidiče podrobit se po provedené dechové zkoušce na výzvu policisty existuje i po 1.1.2009 a odmítnutí podrobit se takovému vyšetření nelze hodnotit jako oprávněné ani po provedené novele. Na rozdíl od situace zachycené v rozsudku č.j. 2As 9/2008-77 nedošlo ke změně přestupkového zákona ani ke změně zákona o provozu na pozemních komunikacích, avšak pouze k posílení důkazní hodnoty výsledku provedené dechové zkoušky za splnění podmínek schváleného a kalibrovaného dechového analyzátoru v rámci zákona č. 379/2005 Sb. Z tohoto důvodu měl krajský soud rozhodovat podle právní úpravy účinné v době spáchání přestupků a rozhodování správních orgánů.“

Stejné stanovisko pak zaujímá Nejvyšší správní soud i v rozsudku č.j. 5As 55/2009-82, v němž uvedeno:

„Co se týká samotné aplikace principu retroaktivity ve prospěch pachatele na případ stěžovatele, konstatuje NSS, že žalobci byla uložena sankce podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích za porušení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silniční dopravě ve spojení s § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb.“

NSS poukazuje na skutečnost, že pouze posledně uvedené ustanovení bylo v nyní posuzovaném případě předmětem relevantní novelizace. Toto ustanovení však podle NSS nestanoví účastníkům dopravního provozu, či jiným osobám, které se případně mají podrobit zkoušce na obsah alkoholu v krvi, povinnost se jí skutečně zúčastnit. Tato povinnost je zakotvena v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. stanoví pouze modalitu zjišťování, zda je určitá osoba ovlivněna alkoholem, a určuje, za jakých podmínek se ten který způsob zjišťování použije. Novelizací tohoto ustanovení tedy nedošlo k ničemu jinému než ke změně okolností, za jakých policista či jiná k tomu oprávněná osoba realizuje výzvu k podrobení se vyšetření. Povinnost podrobit se takové výzvě je však nadále v nezměněné podobě zakotvena v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a ten, kdo se přes takovou výzvu odmítne vyšetření podrobit, se nadále dopouští přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Toto ustanovení nijak nerozlišuje mezi účastníky dopravního provozu, kteří byli vyzváni za podmínek § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. před novelizací, a těmi, kteří jsou vyzváni za podmínek, kdy se odborné lékařské vyšetření provádí až subsidiárně, pokud zjištění dosažená prostřednictvím orientační dechové zkoušky nejsou spolehlivá. Protiprávní jednání těchto osob spočívající v odmítnutí podrobit se danému vyšetření je tedy ust. § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích kladeno na roveň. Skutečnost, že podle nové právní úpravy je v určitých případech dostačující provedení pouhé orientační dechové zkoušky, neznamená, že by jednání pachatele spočívající v odmítnutí podrobit se přes výzvu odbornému lékařskému vyšetření nebylo protiprávní. Lze tedy přisvědčit námitce stěžovatele, že nedošlo ke změně či vypuštění

skutkové podstaty přestupku, za jejíž naplnění byl žalobce sankcionován, a řidič je tak i po 1.1.2009, tj. po novelizaci ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. provedené zákonem č. 274/2008 Sb., povinen podrobit se odbornému lékařskému vyšetření, je-li k tomu vyzván.

Krajský soud tedy tuto námitku žalobce uzavírá jako námitce zcela nedůvodnou, žalobce byl vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, což odmítl a dopustil se tedy přestupkového jednání dle § 125c odst. 1 písm. d) silničního zákona.

Žalobci jsou však kladeny za vinu také další přestupková jednání, a to dle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 2. a 4. a dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když jejich skutkovou podstatu měl naplnit porušením ust. § 47 odst. 2 písm. b), § 47 odst. 3 písm. b), § 47 odst. 4 písm. a) a c) v návaznosti na ust. § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu.

Podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2. fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při dopravní nehodě v rozporu s § 47 odst. 3 písm. b) neohlásí dopravní nehodu policistovi.

Dle § 125c odst. 1 písm. i) bod 4. fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 47 odst. 4 písm. c) nedovoleně opustí místo dopravní nehody nebo se neprodleně nevrátí na místo dopravní nehody po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo po ohlášení dopravní nehody.

Podle § 47 odst. 2 písm. b) silničního zákona, řidič, který měl účast na dopravní nehodě je povinen zdržet se požití alkoholického nápoje a užití jiné návykové látky po nehodě po dobu, do kdy by to bylo na újmu zjištění, zda před jízdou nebo během jízdy požil alkoholický nápoj nebo užil jinou návykovou látku, vždy však do doby příjezdu policisty v případě, že jsou účastníci nehody povinni ohlásit nehodu policistovi podle odst. 4 a 5. Podle § 47 odst. 3 písm. b) silničního zákona účastníci dopravní nehody jsou povinni oznámit v případech stanovených tímto zákonem nehodu policii, došlo-li k zranění poskytnout podle svých schopností první pomoc a ke zraněné osobě přivolat poskytovatele zdravotnické záchranné služby.

Podle § 47 odst. 4 písm. a) dojde-li při dopravní nehodě k usmrcení nebo zranění osoby nebo k hmotné škodě převyšující zřejmě na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí částku 100.000 Kč, jsou účastníci dopravní nehody povinni neprodleně ohlásit dopravní nehodu policistovi. Podle odst. 4 písm. c) uvedeného ustavení setrvat na místě dopravní nehody až do příchodu policisty nebo se na toto místo neprodleně vrátí po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo ohlášení dopravní nehody.

Dle § 47 odst. 5 písm. a) silničního zákona povinnost podle odst. 4 platí i v případě, kdy při dopravní nehodě dojde ke hmotné škodě na majetku třetí osoby, s výjimkou škody na vozidle, jehož řidič má účast na dopravní nehodě nebo škody na věci přepravované v tomto vozidle.

Soud má zato na základě zjištění uvedených ve správním spise, že i přestupkových jednání dle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2. a 4. a dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se žalobce dopustil.

Bylo prokázáno, že žalobce dopravní nehodu policii neohlásil, ač byla jednoznačně způsobena škoda na cizím majetku, a to nárazem do patníku a poškozením dopravní značky, místo nehody neoprávněně opustil.

To, že místo dopravní nehody neoprávněně opustil a dopravní nehodu přes škodu způsobenou třetí osobě žalobce neohlásil policii, sám přiznává s odůvodněním, že odešel z místa dopravní nehody, neboť utrpěl šok a policii dopravní nehodu nehlásil, neboť si vůbec nebyl vědom, že kromě poškození svého vozidla způsobil škodu na patníku či dopravní značce.

Toto tvrzení žalobce soud pokládá jednoznačně za tvrzení ryze účelové. To, že žalobce nehovořil pravdu, vyplývá i z toho, že nejprve tvrdil, že on sám vozidlo neřídil, že mu bylo odcizeno, což není pravdou, když později připustil, že vozidlo řídil, nikoliv však pod vlivem alkoholu. Pokud by bylo pravdivé tvrzení žalobce, že žádný alkohol před jízdou nepožil, neví soud, z čeho by mohl být v takovém šoku, že by odešel z místa dopravní nehody a vůbec si nevšiml, když jel příkopem, do něhož sjel, asi dalších 140m a narazil do betonového mostku, že by porazil silniční patník a poškodil železný sloupek dopravního značení. To, že by byl v takovém šoku a vůbec nevěděl, že způsobil škodu na cizím majetku, je pro soud neuvěřitelné, když ve vozidle jel sám a nikomu žádné zranění nezpůsobil.

Tvrzení žalobce v tomto směru je ryze účelové s ohledem na předchozí skutečnosti uváděné krajským soudem, a které vyplývají z připojených správních spisů.

Krajský soud uzavírá, že přestupkových jednání, která žalobci byla kladena za vinu, se tento dopustil, že správní orgán náležitě zjistil skutečný stav věci (§ 3 správního řádu) a věc také náležitě právně posoudil.

Podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu dle tohoto zákonného ustanovení nenáleží, pokud jde o žalovaného, kromě běžné úřední činnosti mu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. července 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně